— Ἐπανοπτεύθησαν ἐνὰ δύο εἰς ἕκαστον ἔρωνλον καὶ νὰ ἔβαν ἐκτίμασεν.

Ὁ διαγωνισμὸς ἄρχισε τὴν 8ην πρωΐνὴν εἰς τὰ Γαλλικὰ γραπτὸς παρεπὶ τὴ μεγάλη μεταμηβίσεις.

Ἤδη ἀπὸ τοὺς 160 ἐξ ἐκκοκκινοθοῦν πολλαὶ ἐκείθεν ἀς ἀποτυχόθεσι, αἱ ὁποῖαι πρὸ τὸ πλήθοὺν τὴν προσοχὴ Κορκιακὴν ὅπως ἐξετασθοῦν εἰς τὰ Δεγτιστικὰ.

— Οὕτω παρατεμόνου τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ ἐκλεθοῦν τὰ ἀποτελέσματα ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

— Ὁ Σκιμάρης ἐνομιζεῖ νέον μελόδημα.

— Τὸ λιμενάρειο θὰ γράξῃ ὡς βεβαιοῦσεσι ἐκ. Ἀμπελάς, ὅστε θὰ παρῃ τὴν ἀποθεσὶν ἀπὸ τὴν «Ἀρτεμισίαν», τὴν γνωστὴν τραγῳδίαν του.

— Ἐξ Ἕλλου ἐκ. Ἀμπελὰς ἔγραψε νέαν τραγῳδίαν τὴν «Λένιν».

— Τὰ χαρτιὰ αὐτῆς θὰ γράξῃ ἐκ. Σκιμάρας.

— Εἶνε καρδὲ ἐπὶ «Ἕλους νὰ λάβῃ ἡ ἀστυνομία εἰς μέτρον κατὰ τὸν ἐπιφόρων ἀπωθόνων, εἰς ὁποῖα εἰς κλεαμὶν ἐκεῖθον ἔκθεσον παραγράμματα.

— Μὲ τὰ γεγονότα τῆς Τουρκίας ἀνησυχοῦσιν ἀρκετὰ τὸν κόσμον.

— Χθὲς πάλιν, ἐνῷ ἦν εἶχον ἔξαχθῇ ἄκαμη αἱ ἀσθῆσεὶ τοῦ λαγεῖου, ἐκκλοφόρεσι ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πορτοκάλια ἐκοῖσεν.

— Εἶχε δὲ πολὺ λυπηρὰ ἀποτελέσματα ἡ τῇ ἀνοῇ τῇ ἀστυνομίας κυκλοφορία τοῦ παρατήματος.

— Κάποιος πανσοπαλὴς κάτοχος ἑνὸς μονοδράμου λαχεῖου ἔγράφετ τὸ παρόστημα καὶ ἐκπαγάσς ἀνέγνωσε μεταξὺ τῶν κερδοσόνων ἀριθμῶν τὸν ἰδικόν του, ὅστις ἐκέρδιζε ὁ χιλιόφραγκος.

— Ὁ πανγνωστικὸς τοῦ αὐτοχεῖς γεγονότος τὸν ἀπρεκεν ὅλην αὐτοῦ, διότι ἀκόμη παρόστημα ἐκόσθεν μετ' ἄλλων ἀνιγνεῖλεν εἰς τὸν ἀτοῦ, ἀπὸ τὸν ἀνεμόν τὸν ἀνεμόν.

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πίρνοῦσης διεφόσεως τῶν ἐνείρων τοῦ ὑπῆρξε ἰατρός, φαρμακεὺς κὰ ἀστυνόμος.

— Ὅλοι οἱ Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες βεβόσυν ὀρατοτάτων νεκρολογιῶν διὰ τὸν ἀποθανόντα σκιτσοῦ καλλιτέχνην Νικ. Μάγκοῦλαν.

— Ἡ κηδεία τοῦ ἔγινε ἐκπάνοις τοῦ προξένου Μυτιλήνης, τιμῆς ἕνεκεν.

— Κατόπιν τούτου ἡ κυρία τοῦ ἐπέστειλεν εἰς τὸν Σύλλογον τῶν ἠθοποιῶν τὰς 200 δραχμὰς, ἃς τῇ ἐπέστειλεν οὗτος διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ.

— Ὁ ἐκεῖ κτυπαστγράφος πάλιν ἔβη ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ὑπὲρ τῆς χήρας Μάγκοῦλα.

— Ὅλαι τὰς εἰσπορεῖας αἵτινες εἶνε μεγάλαι, θὰ τὰς παραδώσουν εἰς τὴν χήραν τοῦ ἀποθανόντος καλλιτέχνου.

— Ὁ θίασος τῆς Ἀπαρέστας Παπαϊωάνου ἀπὸ τὸ «Πολυδέκμον» θὰ μεταπηδήσῃ κατὰ πέσον πιθανότατα εἰς τὴν «Ἀλάμπρα».

— Ἐκεῖ, ἀπεκκοκλομένην κατκλαΐνοις, θὰ σώσῃ παρατάτεως καὶ ἄλλη τὴν θερινὴν περίοδον.

— Τὸ θέατρον ἐνοικιάσαν οἱ κ. κ. Βάκουλης καὶ Ἀναστασιάδης.

— Ὁ θίασος θὰ παίξῃ μόνον ἐπεράτεως μὲ πρωτοτυπίαν τὴν ὑφίμανον ἐσστοιοῦσα Μαλ πομένην Κολωσέα.

— Εἰς τὸ θέατρον τοῦ «Συστάγματος» αἱ παραστάσεις ἀρχίζουν τὸ προσεχὲς Σάββατον.

— Τὸ ἔργον δὲν ἐπραγματίσθη ἀκόμη.

— Πάντως θὰ εἶνε σπουδαῖα ἐὰν δὲν εἶνε ὁ «Κυνηγαστοράσος» τοῦ κ. Δημητρακοπούλου.

— Ἐκείσης εἰς τὰ «Πανελλήνιον» αἱ παρατάσεις θ' ἀρχίσουν τὸ προσεχὲς Σάββατον

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η „ΑΚΤΗ"

(Ἐν Λουτρακίῳ)

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ λαμπροῦ τούτου ξενοδοχείου γνωστοποιεῖ, ὅτι ἀνεκαινίσασα καὶ μεταρρυθμίσασα αὐτὸ ὅσον τὸ δυνατὸν τελειοτέρον εἰς ἐπιδείαν καὶ σοβαρότητα, κάμνει ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν του ἀπὸ τῆς 25ης Ἀπριλίου ἐως τέλους Σεπτεμβρίου.

Διευθυντὴς: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΤΣΗΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: "ΑΚΤΗ„ Λουτρακίου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

ΔΥΟ ΜΙΣΥ ΜΗΝΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΛΑΙΟΝ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Χάριν ἐκείνων ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι δὲν παρηκολούθησαν ἀπὸ χρόνου τὴν ἀφήγησιν τοῦ κακοφεγγίματος τοῦ Σταύρακα, ἀναδημοσιεύομεν ἐν ἀρχῇ, μέχρι τοῦ μέ σας «Μετὰ δύο ἡ μίσυ» καὶ οἱ δύο ἀγγαλάκια μαζί σὰ Νεκροτσαρέφο.

Η ΣΚΟΝΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἀκούω ἕναν ἄμιλον συζητοῦντα περὶ ἀτῆς κτίνης τῆς καρδιᾶς.»

— Φυβερὸν ἔγκλημα! δὲν ἔχει ξαναγίνει.

Πλησιάζω.

— Τί πράγμα ρὲ παιδιὰ εἶνε αὐτὴ αὴ σκόνη τῆς καρδιᾶς;

— Φυβερὸν ἔγκλημα...

— Μπορῶμε νὰ τ' ἀκούσωμε;

— Καὶ γιατί ὄχι εἶπε κάποιος ὁ ὁποῖος διὰ μιᾶς θωπεύας τὸ μύσταχός του ἔβειξε τάσεις ἀφηγηματικὰς καὶ ἄρχισε πράγματι.

«Εἶνε τώρα 20 χρόνια ἀπὸ τότε. Ἐκάναμε κουβέντα γιατὶ πρόκειται τώρα νὰ βγῇ ὁ βράστης. Κατάλαβες; (Τὸ κατάλαβες» τὸ παρακινοῦθεν ὅλοι στὰ Λακωνικά.)

. . . . . .

«Ὁ Γρόμμρης ὁ Σταύρακας, —αὐτὸς ποῦ θὰ βγῇ τώρα τὰ εἶχε σκυμένα μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Πέτρου τοῦ Παναγάκου. Τὰ εἶχε σκυμένα τόσον πολὺ ὥστε τοὺς εἶχε βαλθῇ νὰ ξεκάμουνε τὸν Παναγάκο. Πῶς ὅμως πῶ δὲν ἤταν εὔκολο. Τί σκεφθῆκανε. Ἐκείνες τὴς ἡμέρες εἶχε κεφάνει ὁ Σαλβατόρε τοῦ Σταύρακα. Λίαν λοιπὸν ἡ Παναγάκαινα στὸν ἄνδρα της.

— Σεφρεὶς κυμένε Πέτρο. Ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες—βεν στὸ 'κε γιατί ἔλεγα πῶς θὰ περνοῦσε—κάθε νύκτα μοῦ παρουσιάζεται τὸ φάντασμα τοῦ Σταύρακα καὶ μὲ τρομάζει. Νὰ. Καὶ χθὲς τὴν νύκτα τὸν εἶδα ὁλοφάνερα. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ τόσον εἶμαι τρομαγμένη. Κοντεύω νὰ πεθάνω. Θὲ στὸ λεγα ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα, ἀλλὰ φοβήθηκα τὴν κορυφῆς σου. Σὺ κορυβεύεις.

Ὁ Παναγάκος ἐγέλασε. Μολαντοῦτο ἐπειδὴ ἐπίμενε ἡ γυναῖκά του βέκαμε πῶς πίστευε καὶ τὴν ἠρώτησε :

— Καὶ λοιπόν ; Τί θέλεις νὰ κάνουμε ;

— Νὰ σοῦ πῶ, εἶπεν ἐκείνη. Προετοιμαστεῖτε βλέπεις. Σχέδια τοῦ Σταύρακα αὐτά.

— Μία γαστένισσα ποῦ τῆς θὲ 'κα—ἡ κυρὰ Παναγιώταινα ντὲ—καθόμαστε χθὲς τὸ βράδυ καὶ τῆς τὸ λεγα καὶ τρόμαξε κ' αὐτὴ ἡ κακομοῖρα κα' παρὰ λίγο νὰ λιγοθυμήσῃ. ξέρεις τί μοῦ εἶπε :

— Τί ; ἠρώτησεν ὁ Παναγάκος.

— Τί κα' τί.

Καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι γιὰ νὰ ἠσυχάσῃ πρέπει νὰ βρεθῇ ἡ καρδιὰ τοῦ πεθαμένου. Ἀλλοιῶς ὡς τὸ νοῦ κα' τὸν ξεβάσουν αὐτὸ θὰ γίνεται. Δὲν μποροῦ νὰ ὑποφέρω Πέτρο μου. Κάμε ὅ,τι θέλεις' κορίτσακο δὲν θέλεις. Ἐγὼ τὴν καρδιὰ θέλω. Ἡ τὴν καρδιὰ ἢ τεθαῖνω.

Ὁ κακομοίρης ὁ Παναγάκος εὑρέθη πρὸ δυσκολίας. Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Εἴτε δίκιο εἶχεν ἡ γυναῖκα του τὸ ζήτημα ἤτον ἔνα. Καὶ νὰ μὴν θέλεπε φάντασμα θὰ τὸ θέλεπε κατὰ μιὰ καὶ τῆς κέρατε ἡ βίλα. Ἀλλὰ τί θὰ τὴν ἔκαμε τὴν καρδιά ; Τὴν ρώτησε.

— Σκόνη νὰ τὴν πιῶ. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη γιατρεία γιὰ φαντάσματα. Δὲν τὸ ξέρεις;

Ἐγὼ τὸ ἤξευρα, ἀλλὰ δὲν εἶνε σημαία. Ἀφοῦ ὅμως τὸ λέει ἡ κυρὰ-Παναγιώταινα ;

Ἐν κοντολογίᾳ ἔπεσε τὸν Παναγάκο καὶ πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Σταύρακα καὶ τοῦ ἔβαλε ἕνα κιλὸ σκόνη ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ σταύρου. Ἐπίβρασε τὸν χρόνο ἔκτοτε.

Φυβερὸν μεθῆκε νὰ μὴ κτυπήσουν τὰ κεφάλια μας εἰς τὸ ταβάνι καὶ ἐξεφεύγαμε γοργά. Ἄλλως τε εἴχαμε τόσα πράγματα. Ἀκόμη καὶ μπαλλαμάδες, κρεμασμένες εἰς τὴν Λακωνικὴν πέτρινον δὲν χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν ἀνεγρόμενα εἰς τὸ ἑπάνω τὸ καὶ ἀριστοκρατικὸν θεωρούμενον. Καὶ δικαίως. Εἰς αὐτὸ τοὐλλιχτὶσεν ἤοντατ νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἄνερ, ἐὰν ἔχῃ ὅμως.....

Τὰ δύο σύτε δωμάτια ἀποτελοῦν τὴν Λακωνικὴν πέτρινα. Αἴθουσα μάλλον ἢ δωμάτια. Ἕκαστον τούτων πεύρεις 30 κλίνες, μίαν μπαρμπουτέρον χρησιμεύουσαν καὶ αὐτὴν ὡς κρεβάτι πολλάκις, δύο τραπεζάκια, καὶ ἄλλγα καθίσματα. Ἀπαραιτήτως περίγεν ἐπίσης καὶ μπουφὲν ναστασκεύοντα καρέδες καὶ ναρτιλέζες τοὺς μόνους συντρόφους καὶ κυρίους τῶν κατοίκων, παρ' αὐτὸν δὲ ἕνα βιολὶν φέρον εἰς τὸ διάζωμά του τὴν λέξιν «Καλλίστη».

Τὸ βυτίον αὐτὸ εἶνε ἠλεκτρόφωτισις τῆς ἀθλήτρας ἐκείνης.

Καὶ ἐκεῖ μέσα, μέσα εἰς τὴν ρυπαρότατα καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν ἐκείνην μὲ τὴν ἀσχημοκτίνη ἀτμόσφαιραν καὶ τὰς βιαρρρὸς ἀναθυμιάσεις, ὑπὸ σμήνος κορίων καὶ φύλλων καὶ κωνόπων νέφη καὶ φωλεοῦν ἐπεκλάσεις καὶ ἔκραν εἰς σκορπιὸν ἐστελλάμην νὰ περάσω 2 1/2 μῆνας.

Ἀναστενοῦμε ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ κλίνομαι. Κόβομαι εἰς ἕνα κύκλον ἀποτελούμενον ἀπὸ τέσσαρας. Τοὺς κ. κ. Θεοδωρακάκον—τὸν γνωστὸν ἔνημον Ἀθηνῶν— Σταβοκοφάλον—πρώην ὑπαλλήλων τῶν ἑταιρείας εἴδων καὶ οἰνοπνευμάτων—Πετσοῦλαν καὶ Κουτρούλην.

Οἱ τελευταῖοι ἤσαν τόσοι ἀγαθότητος καὶ καλωσύνης. Παρεσύρθησαν καὶ αὐτοὶ μέχρεὶ τοῦ καταγωγίου ἐκείνου τῆς αἰδοῦς πορᾶς.

Ὁ πρῶτος ἐξέστε τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐνῷ ὁ δεύτερος ἀνεῦρε, τοῦ κ. Θεοδωρακάκου ἤτο ὀκτώβρος . . .

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΣΟΦΡΑΣ

Σωζητοῦμεν. Τί ; Ὄχι τόχη.

Ὁ κ. Θεοδωρακάκος ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς διηγῇ ἕνα χαρίεστατον ἐπεισόδιον του λαθὸν χώρον εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην θέσιν, ἣν κατείχομεν, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὅταν μία ζωηράτης τὸν τὸν εἶχε κλείσει καὶ πλεῖν ἐκεῖ.

— Καλὴ ὥρα ἐκαθήμεθα—ἤρχισεν ὁ κ. Θεοδωρακάκος καὶ ἐτσιμαζόμεθα δι' ὕπνον. Τὸ κρεβάτι μου εὑρίσκετο κὰ τότε (δεικνύων γειτονικὴν θέσιν) ἐδῶ. Εἶχα μισογδυθῇ, ὅταν ἕνας κύριος ἄγνωστος μου, ἄως 50ἔτων μετὰ τοῦ ὁποίου ἤτο καὶ ἀκολουστακος, μ' ἐπλησίασε.

Δὲν τὸν ἐγνώριζα ὅπως σᾶς εἶπα καὶ ἐξεπλάγην.

— Τί τρίχες; τὸν ἠρώτησα. Ποῖος εἶσαι;

Μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἔξοχος μεταφερθεὶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκ Πλάνου, ὅτι εἶνε καλὸς καὶ ἤσυχος ἄνθρωπος, ὅτι δὲν ἔσλαβε κανένα εἰς τὴν βίον του (σημειωθέτ τὸ καλὸ αὐτό) καὶ ὅτι χωρὶς νὰ δυναται νὰ ἐνοῦρῃ τὸν λόγον δὲν τοῦ δίδουν θέσιν-οἱ ἄλλοι κατάβαι-κα κοιμηθῇ.

— Τί καὶ τόχα; πρωτίθετε.

Καὶ ἐξκοκλοῦθησε.

— Καὶ ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω κ. Θεοδωρακάκο, ἐπειδὴ μανθάνω πῶς σᾶς ἀκοῦν ἐδῶ μέσα, ἀν ἤτο δυνατὸν νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ χάρι.

— Μὲ ἀφεῖτε τὴν κατοῦν τοῦ κρεβατιοῦ μου θέτον.

Μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσω ἔλα αὐτὰ, ἐξκολοῦθησεν ὁ κ. Θεοδωρακάκος, ἀκκοσθεὶς εἰς τὴν ἀντίληψιν ὅτι θὲν ἤτο ἐπικίνδυνος ἀνθρωπος ὁ ἔτνος μου του εἶπε ἐκ

— Ὄρίστε.

Ἔπεστε κ' ἐκοιμήθη. Ἐρρίκτετο πολὺ κουρσεμένος ὁ δυστυχῆς.

. . . . . .

Ὅτεν ἔπέρασε κάμποσῃ ὥρα καὶ ἀξιπσκίμην εἰς τὸ κρεβάτι μου πλέον πρωπαμοῦν πάντοτε νὰ ἐξεγήρω τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον οἱ κατάβαι συμπεριφέρονταν οὕτω πρὸς ἐκε συνεδλεμένον τινὰ, εἶδα ἕνα φίλον μου ἀπ' ἑπάνω μου.

Εἶχεν ἔλθει ἀκροπάτητεὶ καὶ δὲν τὸν εἶχα ἀκούσει. Μοῦ ἔκαμε νεύμα σιμπάτον.

— Πεῦχῆ.

Καὶ μὲ ἠρώτησε.

— Τὸν γνωρίζεις αὐτόν ; (Δεικνύων τὸν κοιμωμένον κατοβίκον).

— Ὄχι εἶπα. Ἔτσι κὶ' Ἔτσι.

Καὶ τοῦ ἀφηγήθην τὴν προλαβοῦσαν σκηνήν.

— Πῶς σοῦ φαίνεται; μὲ ἠρώτησε καὶ κάλον.

Ἀπήντησα μετ' ἐπιφυλάξεως.

— Σεῦρω κὶ' ἐγώ. . . Στὴν ἀρχὴ κατλὸς μοῦ ἐφάνηκα.

Ὁ φίλος μου ἐγέλασε.

— Γιὰ κύτταξέ τον καλὰ εἶπε. Πρόσεξε εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ του πρόσωπου τοῦ εἰς τὸν ὕπνον του... Δὲν κόρεσεις τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν ;

— Βλοσυρότατον πολλὴν εἶπα, πρόωρον γῆρας καὶ ταραγῶδη ὕπνον.

— Τὰ ὀπῶς σημαίνουν ;

Τίποτε ἄλλο ἀπὸ ταλαιπωρημένον ἄνθρωπον. Τοῦτοι δὲ εἶνε ὅλοι σχεδὸν οἱ βαρύτατοι κακοῦδοι. Βαρύτατοὶ θὰ εἶνε καὶ αὐτὸς φαίνεται.

. . . . . .

Ἐνδιαφέοι τὸν Κιθωτάκον ; μὲ ἠρώτησεν ἔξαφνα ὁ φίλος μου.

(Λίκκων κρατοκρηθεῖς πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Πολιτεῖῳ).

—Ναὶ εἶπα. Ποῦ τὸν θυμᾶθῆκες.

Ἀκούστκε τὴν ἀπάντησιν τοῦ φίλου μου.

— Αὐτὸς τὸν ἔκυφε εἶπε.

ΑΡΙΣΤ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ:

Τὸ Πλαμπῆδι.— Τὸ φρικώδη δεσμωτήριον τοῦ Μιλτιάδου.— Μία εἴσοδος εἰς αὐτά.—«Πλαμπεγέδες τάφοι ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων».— Ἡ «σπέρνα» καὶ τὰ φέλθια.— Ἀλ' εἴξεγνωρὶ ὡς τεχνάσματα καὶ ὡς παθήματα. — Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ κατέρχου.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΑΠΑ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΓΑΖΕΙ ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΗΣ

Ἡ μεσότερα (συνέχεια)

Ἐπειδὴ ἠπαρρεῖ πολλαὶ γυναῖκες νὰ μὴ διαβλίπουν βλάβν κάρον ζωῆζαπτ τὸ νὰ γίνουν ἀκόμη καὶ ἀπεβλέψῃ ὅτε ἔχουν εἰδικὴς γνώσεις, εἶτε θέσι τὰ οἰκογενειακὰ καθήκοντα ἀφίνουν εἰς αὐτὸς πολὺ ὀλίγην ἐλευθερίαν, εἶτε βλὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν, θὰ τελεύσω μὲ τὰς ἀκολούθους συβδολάς :

— Δοκιμάζετε... αὐτὸ θὲν σᾶς ἐκχρεώνει εἰς τίποτε. Κάνοντε ὅμως τὰς δοκιμὰς σας ὑπὸ τὴν ἐκεῖθον ἐνὸς ἐμπείρου ὁ ὁποῖος νὰ σᾶς ἐνθαρρύνῃ εἰς τοῦτο καὶ νὰ σᾶς ὁδηγῇ ἐλίγον. Δυστυχεῖτε πρὸς ἔλα καὶ πρὸς ὅλους, θέστ θὲν ὑπάρχει ἐπάγγελμα εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐξασκοῦσαι κανεὶς τοσον θρασὺς. Ἐπιμένετε νὰ ἔχετε ἐμπορικὰς σχέσεις μόνον μὲ πρόσωπα γνωστὰ ὡς ἔντιμα. Μὴ κατασυνήθθε. Μὴ λησμονᾶτε, ὅτι ἡ ὑγεία εἶνε περισσότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰν χρήματα, ὁ θεμέλιος λίθος ἑκάστης ἐπιχειρήσεως.

Μὴν ἀναλαμβάνετε αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς ἀστερίας πρὶν μάθῃν ὅλαν αὐτὸ ἀνεῦρεῖτε ὅτι ἔχετ τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα διὰ νὰ τὸ ἐκτελεύσετε. Συμβαίνει εἰς τοῦτο ὅ,τι συμβὶν καὶ εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει κανεὶς τὸλμαντον εἰς τὰ μλλὸν θέμρυα λίρη. Ἡμπορεῖ δηλαδὴ νὰ πιάξῃ ρόλον κόρης, ἢ μεγάλας κοκέτας ἢ ἐπιεικείας γραίας ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῆς σωματικῆς κατασταστεως. Ἀλλὰ εἰς ὅπιοιοδήποτε ἀπὸ τοὺς ρόλους αὐτοὺς θὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἤτθε κυτοῦ.

Ἐὰν ὅμ τὰ τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται νοημοσύνη ὀρθοῦς συκλιόνος πρὸς τὴν φύσ ν σας, πάντοτε θὲ μὲ ὀλίγον ἐθρκὸν πνεῦμα κατὰ βάθος ἀπαραίτητον διὰ τὴν περίστασιν. Δηλαδὴ ἠρεῖλετε νὰ ἐξέμετε νὰ βαπωνὰ ἠλεγτάτρον ἀπὸ ἔτι κερδίζετε, εἰς ὀρθὸν ὥστε νὰ μὴ σταμπάτε ποτὲ εἰς τὰς ἐνεργείας σας, ἐκ τῆς χρηματικῆς ἀνάγκης.

Αὐτὶ σημαίνει ἐν τούτοις ὅτι θὰ δίνοσθε νὰ βαπωνάτε πρτοτρὸς ἔτεν τοῦτο πολκεῖ-τατ νὰ ἐξκηκρεῖτε τοῦ σκοποῦ σας. Αὐτὸ σημαίνει ἐπίσης ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε ὀρκετὴν εὐστροφίαν διὰ νὰ ὑπερβάτε τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας ἀπάρκ ταπεινότητας, αἱ ὁποῖαι ἐπιφαλισσοντεια εἰς κάθε πρόσωπον, παρενοχλήμενον ἀπὸ ἀνεφιστρεπτὶς προτάσεις. Τὸ καλλίτερον μέτον διὰ νὰ δίχετε κανεὶς τὰς ἀνθαβείας χωρὶς νὰ τραπεντοῦσεν εἶνε νὰ φαίνεστε ὅτι δὲν τὰς ἔνοιαε.

Τέλος ἡ μὴ ἄτχκιος γυναῖκα ἐκεῖθεται εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἀνέχεται ἐνοχλητικὰς ἐρωτοτροπίας.

Εἶνε ἀπὸ ὀρτατον νὰ μὴν τρωκῆς, ἀλλὰ νὰ αἰφαρῇ βίετ ὡς ἐτ τὸ πλέον οἱ ἄνδρες ἐρωτοτροποῦν ἀπκόπως ἐκείθε τὸ θεωρὸν ἔκστασιν τὸ νὰ μὴ κοκκορεύωνται ἄλλγον.

Ὅτεν τοὺς ἀπαντήσῃ μιὰ γυναῖκα ὅτι τὰς ἠξέρει αὐτὰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ὅτι δὲν προσέλλεται ἀρκεῖ νὰ σταματῇ τὸ πρᾶγμα εἰς καλὲς ἐκδηλώσεις χωρὶς νὰ ἔχῃ συνεπείας ἠμπορεῖ νὰ διατηρῇ μὲ αὐτοὺς καλὰς σχέσεις.

Ἡ ἀλήθεια τεῖρία γυναῖκα, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἄτρωτος, ἡ ὁποία δὲν πειστρατόνει τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ δὲν ἐπιβεικνεῖται οὔτε εἰς ρρίνωμα, οὔτε εἰς ὀνειροπόλας τοὺς κάνει καὶ τὴν εἴθνεται. Ἐπιβάλλεται ὡς σοβαρὸ, ἐρυστικὴ καὶ μόλα ταντα διατηρεῖ ἀγαθὰς σχέσεις.

ΑΥΡΙΟΝ:

Ἡ κολλόντρα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομὴν αὐτῶν κ.κ. Συνδρομητὰς μας τοῦ Ἐξωτερικοῦ δηλοῦμεν ὅτι ἀπὸ τὴν 1ὴν ἐλευσομένου μηνὸς Μαΐου ἀνταγαζιόμεθα νὰ διακόψωμεν ἀριστικὰς τὴν περιοδικὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΝΕΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ JOBST — ZIMME

Η ΕΥΚΙΝΗΝΗ ἔχει τὰς αὐτὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τῆς κινίνης, δὲν εἶνε πικρὰ καὶ ἀπεβλέψῃ ὡς ἐξαίρετον φάρμακον κατὰ τὸν ἐλωδῶν κυρετῶν καὶ κατὰ τὰν κυπρμάτων τῶν παιδῶν.

Η ΒΑΛΙΟΛΗ (Validol) ἄριστον ἀναλγητικὸν, ἀνθυστερικὸν, ἀντιναρκωτικὸν καὶ σταμαχικὸν φάρμακον. Ἐξαίρετον κατὰ τῆς ναυτίας τῆς θαλάσσης.

Εὑρίσκονται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Ἀντιπρόσωπος τῶν Ἐργοστασίων.

Φ. ΦΡΑΓΚ ἐν Ἀθήναις.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΟΡΓΙΩΝ

2 ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣΙΝΟΥ

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔτυχε νὰ παρακολουθήσουν ἀπὸ χθὲς τὴν ἀφήγησιν τοῦ μεθυστόρημα δημοσιεύομεν περίληψιν τῆς χθεσινῆς περίπου ἐπεισοδίου.

Εἶνε νὺξ εἰς τὰ τρόμερῶν καὶ τραγικὰν φρούριον Σαὶν-Πὶλ. Ἰσαβέλλα ἡ Βαυαρὴ, ἡ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸ 1387, ἀπομακρύνει τὰς τρεῖς δεσποινίδας τῆς ἐπὶ τῶν Τιμῶν δυὰ νὰ δοχθῇ πρώτην φορὰν τὸν ἔρωτήν της. Ἡ μία, ἡ Λαυρεντία Δ' Ἀμπρὲρ κρίπεται εἰς τὴν ὀργὴν καὶ βλέπει ἐρχόμενον τὸν Ἰωάνην τὸν Ἀτρόμητον (τὸν Ἰστορικὸν Jean sans Peur) τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀγαπᾶται. Ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος τῆς Βασίλισσας, ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Ἰωάνης μεθυσμένοι ἀπὸ ἔνεργα ἔρωτος καὶ φιλοδοξίας συνάπτουν παρανόμους συμφωνίας εἰς τὸ σκότος. Ἀδυνάμοι νὰ συμφωνοῦν νὰ διαβρόσουν τὸ Κράτος τοῦ Καρλομάγνου. Πρὸς τοῦτο ἡ Μαργαρὶτα Δὲ Λίνὶ, σύζυγος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου, θὰ ἀποθάνῃ. Κάρολος ὁ ΣΤ' ὁ Βασιλεὺς καὶ σύζυγος τῆς Ἰσαβέλλας, θὰ ἀποθάνῃ . . .

Αἴφνης ἀκούεται μία φωνὴ ἀπεμακρυσμένη.

Ἡ Δεσποινὶς φεύγει εἰς τὸν κυνῆγιον.

Ὀργανὴ παραλληρήθεισα ὑπὸ τῆς ἀδυναμείας Δὲ Πασσαβὶν, αὕτη ἐμεγάλωσε πληρίον τοῦ τοιχοκρεμάσου τοῦδόμματος: τοῦ "Ἀρδυ μάρχ τῆς ἡμέρας,καθ' ἣν ἠνοιξὸ θρεπτὸν κόμησα Δὲ Νεβίρ' Ἰωάνην τὸν Ἀτρόμητον Βρυθλιεφοσοῦν-βλέπει τὸ μικρὸν τῆς κοριτσάκι, τὴν Ροζελὴν (Ρὸδοκρινοῦλαν), τὴν ὁποίαν ὁ "Ἀρδυ Δὲ Πασσαβὶν ἀγαπᾶ ὡς ἀδελφὴν του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεσινοῦ)

Β'- Η ΑΕΣΠΟΙΝΙΣ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ

Πρέπει νὰ ὁιγγηθῶ ἐδῶ μίαν ἱστορίαν. Σύντομος; θὰ εἶνε. Ἠπαροῦσα ἀπλαστα νὰ περιληφθῇ εἰς τρεῖς λέξεις: *ἤτον μία ὀργανὴ.*

Ὁ τοκετὲς τῆς εἶχε φονεύσει τὴν μητέρα τῆς. Καὶ ἐφθανεν εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς, ὅταν, τὸν Θεβρουάριον τοῦ 1387 ἀποθνήσκει ὁ πατήρ τῆς, ὁ δαρρόνος Δ' Ἀμπρὲρ, ἔνας ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων βασαλῶν τοῦ Δουκὸς Δὲ-Μπερρὶ εἰς τὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ Φιλίππου, Δουκὸς τῆς Βουργουνδίας, τοῦ ὁποίου ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, ἤτον ὁ πρεσβύτερος υἱός. Ἀναχωρῶν βιὰ τὸ αἰώνιον ταξεῖδιον, ὁ Δ' Ἀμπρὲρ ἐνεπιστεύθη τὴν Λαυρεντίαν εἰς τὴν χήραν του φίλου καὶ συμπολεμιστοῦ του, τοῦ Ταγκρέδου, ἐπτόπου Δὲ-Πασσαβὲν.

Ἡ χήρα, Λίλκυ Δὲ Πασσαβὲν παρέλαβε μὲ στοργὴν τὴν δεσποινίδα Δ' Ἀμπρὲρ καὶ τὴς ἔδωκε θέσιν εἰς τὸ μέγαρόν της. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1389, ἡ εὐγενὴς αὕτη γυναῖκα, καταπτοχομένη ἀπὸ λύπην, ἔπεσε καὶ συνήντησ